

บทนำ

ฉากหนึ่ง

ณ บ้ายรอรถโดยสารประจำทาง

องค์หนึ่ง

การสรรภาพรักของชายแปลกหน้าแก่หญิงสาวหน้าตาน่ารักเหมือนนางฟ้าที่เขาเฝ้าแอบมองมานาน...

"ขอโทษครับ...เอ่อ..."

ชายหนุ่มหน้าตา (ค่อนข้าง) ดีในชุดนักเรียนมัธยมปลายสะกิดเข้าที่ไหล่ของหญิงสาวเบาๆ

"คะ...?"

หญิงสาวใบหน้าน่ารักที่มีผิวขาวใสอมชมพูราวกับนางแบบโฆษณาหลังใช้ครีมปรับผิวขาวมาเป็นแรมปีหันกลับมามองด้วยท่าที่สงสัยดวงตากลมโตเป็นประกายของเธอฉายแววงุนงงเล็กน้อย ภาพสโลว์โมชันในขณะที่เธอหันมา...ผมยาวสลวยถึงกลางหลังที่รวบครึ่งผูกโบสีฟ้าปลิวตามแรงหันซ้ายๆ และน่าประทับใจยิ่งกว่านางเอกมิวสิควิดีโอ

"เอ่อ...ผมอยากบอกว่า... คือว่า..."

"คะ...?"

ขณะที่ชายหนุ่มอ้างอิงด้วยคำที่ยังไม่กล้าจะเอ่ยออกไป หญิงสาวก็ส่งเสียงกลับมามากมายอย่างงุนงงอีกครั้ง

"คือผม...ผมอยากจะบอกว่า ผมมองคุณมานานแล้ว เอ่อ..."

"..."

6

ไม่มีเสียงตอบจากหญิงสาว ฝ่ายชายจึงเอื้อนเอ่ยคำพูดต่อไป...

"ผม..."

"..."

หญิงสาวยังคงสงบนิ่งเพื่อรอฟังคำพูดต่อไปด้วยสีหน้าราบเรียบปนสงสัย แต่ในใจของเธอคิดอย่างไรก็ไม่อาจทราบได้

"เอ่อ...ผมรักคุณครับ!!! ช่วยรับไปด้วย!!!"

ในที่สุดคำสารภาพรักแบบกะทันหันที่ชายหนุ่มพยายามเค้นก็หลุดออกมาจากปากได้เสียที (เสียงดังมาก ๆ) เขายื่นช็อกโกแลตลูกกลมหรือสีทองยี่ห่อแพงกล่องใหญ่ที่ซุกซ่อนไว้ด้านหลังมาให้

"ฮึ ๆ เดียวก็เจอดี~"

เสียงที่สามจากคนแปลกหน้าที่อยู่ใกล้เคียงดังขึ้นเบา ๆ มันอาจเป็นการขัดจังหวะเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ทำให้เสียตอนไป เพราะมันอยู่นอกเหนือความตั้งใจในการสารภาพของชายหนุ่ม

ต่อเรื่องได้...

"รัก...?"

ริมฝีปากเล็กได้รูป หนึ่งในองค์ประกอบของใบหน้าอันแสนน่ารักนั้นเอ่ยขึ้นเพื่อทวนคำสารภาพของชายหนุ่ม

"ครับ...รักครับ..."

ชายหนุ่มละล้าละลักทวนคำอีกครั้ง ในใจเด่นระส่ำและคาดเดาไปถึงอนาคตที่ (น่าจะ) สมหวัง (ชะเมื่อไหร่)

"รัก...จ้ะหรือ..."

หญิงสาวยังคงทวนคำอีกครั้ง ถ้าสังเกตที่ใบหน้าอันน่ารักของเธอก็จะเห็นว่าปลายคิ้วข้างขวากระตุกเล็กน้อย...

"ครับ...ใช่ครับ แล้วถ้าเราใจตรงกัน หรือว่า..."

ชายหนุ่มเริ่มยิ้มกว้างมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อเห็นหญิงสาวทวนคำว่า 'รัก' อีกเป็นครั้งที่สอง ซึ่งหมายความว่า (เอาเอง) ว่าน่าจะสมดังหวัง (ริบหรี่)

"รัก...จั้นหรือ...ไ้คำแบบนี้เนี่ย นายเคยพูดกับแม่หรือพ่อของนาย บ้างหรือเปล่า...หา?"

"หะ...หา? อะไรนะครับ..."

ไม่รู้ว่่าอันนั้นมันนอกบทหรือเปล่า แต่อย่างน้อยจากหลังจากนี้ก็นอกมู้ดไปแล้วละนะที่จู่ๆ นางเอกของเราก็พูดออกมาแบบนี้...

แต่มีมันก็คือความจริงละนะ --;

"นี่นาย...นายคิดว่าคำว่า 'รัก' มันพูดกันได้ง่ายๆ จั้นหรือไงอะ!!! นายรู้จักฉันดีหรือไง พ่อแม่เนี่ย นายเคยบอกว่ารักบ้างหรือเปล่า!!! นายเอาคำว่ารักมาบอกกันง่ายๆ หรือไง แล้วนายนะมีเงินเยอะนักหรือถึงได้เอาเงินมาซื้อช็อกโกแลตแพงๆ แบบนี้มาไล่แจกสาวๆ นะ ไ้พ่อบุญทุ่ม~ หน้าอย่างนายคงยังเกาะพ่อแม่กินอยู่เลยมั้งเนี่ย!!! นี่ๆ จะบอกให้นะ~ คนอย่างพวกนายเนี่ยหัดเอาของขวัญไปบอกรักพ่อรักแม่บ้างก็ดีนะ หน้าตานายก็ดีพอจะไปวัดไปวาได้ก็น่าจะรักพ่อรักแม่หน่อย นี่นายสารภาพรักแบบนี้มาก็คนแล้วเนี่ย!!! ขอพูดหน่อยเถอะนะ...นายคิดว่าไ้คำว่ารักจากปากนะมันพูดง่ายขนาดนี้เลยหรือ...จั้นถ้าควายพูดได้มันก็คงเดินมาบอกรักนายไปแล้วละอะ!!!"

ทันทีที่จบประโยค (อันยาวยืด...แสนยาวยืด) ก็ทำเอาชายหนุ่มถอยหลังกลับไปสามก้าวด้วยความงุนงง ก่อนจะหันหลังกลับแล้ววิ่งหนีออกไปจากจุดบอกรักในศูนย์จุดแปดวินาที

แล้วบรรยากาศรอบข้างก็เงียบกริบราวกับเมื่อกี้สารภาพรักกันอยู่ที่กลางป่าช้า...ไม่ใช่ป้ายรถเมล์

ฉากสอง

ณ ป้ายรถรอโดยสารประจำทางที่เดิม แต่บรรยากาศไม่ค่อยเหมือนเดิม

องค์สอง

เอ่อ...ไม่มีแล้วสิ...ก็ไอ้ชายแปลกหน้ามันวิ่งแปดหมื่นเมตรหนีไป
แล้วนี่นา...เขาเป็นว่าฉันจบเรื่องแล้วกันนะ (เล่นง่าย)

"นี่ไอ้..."

8

"ทำไม ข้าอะไรอะ..."

ฉันหันหน้าไปตอบไอ้เจ้ามึน น้องชายตัวแสบ (ที่มาของเสียงที่
สามนอกบทนั่นเอง) ที่กำลังยืนขาอยู่ข้างๆ

"เปล่าๆ แต่อย่างที่เพื่อนมึนบอกจริงๆ นี่~ หน้าตาเจ็ก็ออกจะ
น่ารักเป็นถึงมิสดาวเรื่อง แต่ปากเจ็นี่โคตรร้ายเลยอะ ไอ้ต่างหากบ้าน
ลุงปุ่นที่ว่าปากเปราะเห่าเก่งยังยอมแพ้เจ็เลย..."

"นี่...ถ้าแกคิดจะด่าพี่สาวตัวเองว่าปากหมากก็ตามมาตรงๆ เถอะ
ไม่ต้องบรรยายไปถึงดอยสุเทพหรอก!!! แล้วไงอะ...ถึงฉันเป็นแบบนี้
แต่ก็เป็นพี่สาวเลือดเดียวกับแกนั่นแหละไอ้น้องมึนที่รัก!!!"

"ฮ่าๆ...ก็แหงติเจ็ ที่ปากมึนเป็นแบบนี้ก็เพราะเจ็เลี้ยงมึนมานั่นแหละ
คร้าบ คุณมิสดาวเรื่องที่เคารพ..."

"เออ โทษกันง่ายๆ เลยนะไอ้น้องมึน ว่าแต่แกเล็กเรียกฉันว่า
มิสดาวเรื่องสักที่ได้มัย ฟังแล้วปวดหัวพิกล"

โดยไม่ได้สนใจจะสังเกตสักนิด สายตาแทบทุกคู่ในบริเวณนั้นกำลัง
จดจ้องมาที่สองพี่น้องที่กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนานราวกับอยู่ในห้อง
เก็บเสียงส่วนตัว...ไม่ใช่ที่ป้ายรถเมล์ -_-;

"อ้าว...ก็เจ็จุดสำหรับเป็นมิสดาวเรื่องติดกันมาสองปีซ้อนไม่ใช่หรือไง
เรื่องน่าภูมิใจแบบนี้ ติดแค่ชื่อตำแหน่งมันย้อนหลังไปหลายปีแค่นั้นเอง
กร้ากๆ"

ผัวะ!!!

ฉันยกกระเป๋าทบหัวน้องชายแท้ๆ ้วยสิบสามปีที่คลานตามกันฉัน
มาเบาๆ (ชะเมื่อไหร่) ก่อนยิ้ม (เหี้ยม) แล้วอธิบาย

"ไอ้ 'ดาวเรื่อง' มันคือชื่อโรงเรียนของฉันซึ่งก็เป็นโรงเรียนของแก
เหมือนกัน (เพี้ย) ส่วนตำแหน่งมิสดาวเรื่องสองปีซ้อน อาจารย์ก็บีบฉัน

ขึ้นไปประกวด ฉันไม่ได้อยากเป็นสักหน่อยใช่มั้ยล่ะ --Λ"

"โหยเจ้...เจ้แน่ใจหรือว่าประกวดเพราะอาจารย์บังคับอะ"

"อะไร~ แล้วมันจะมีเหตุผลอะไร...ฉันไม่ได้อยากเป็นสักหน่อย ใช่มั้ย"

"เพราะเงินรางวัลไงเจ้ ตั้งห้าพันบาทนี่นา~"

ฉันยังป่นไม่ทันจบ ใส้เจ้ามื่น น้องชายตัวดีก็พูดคอกขึ้นมาก่อน
นำจับเอาชี้ถ้ายัดปากมันให้ลงไปถึงก้นตายตั้งแต่เด็ก...

"เออๆ ฉันมันเห็นแก่เงิน...แล้วมีอะไรมั้ย"

"ไม่มีเจ้...ไม่มี...ไม่มี..."

"ชิ..."

แม้จะเจ็บใจที่น้องชายดูออกว่าฉันตัดสินใจลงประกวดเพราะหวัง
เงินมากกว่าเกรงใจอาจารย์ แต่มันก็เป็นความจริงนี่นา ทำไรได้ แต่เจ็บใจ
พะ เซอะ --Λ

"ฮ่าๆ โหยเจ้~ แต่รายนี้สุดล้ำมีช็อกโกแลตของแพงกล่องโตมา
ให้เจ้เนี่ยะ"

ว่าแล้วเจ้าน้องชายตัวแสบก็เปลี่ยนเรื่องจับพลัดแล้วก้มลงหยิบ
ช็อกโกแลตกล่องโตราคาแพงที่ชายแปลกหน้าจากองค์หนึ่งทำตกเอาไว้

"อะเจ้~"

แล้วใส้เจ้ามื่นก็ยื่นช็อกโกแลตกล่องนั้นมาให้ฉัน

"เซอะ..."

ฉันเบะปากปฏิเสธ แม้ในใจกำลังร้องรำอยู่ว่า...ช็อกโกแลตที่รัก
กำลังส่องประกายแวววาวเชิญชวนว่า 'หยิบเลยจ้า หยิบเลยจ้า~' ใส้...ฉัน
รำก๊กช็อกโกแลต TOT...

"อย่าบอกนะว่าเจ้จะไม่รับ"

"เออ..."

ฉันตอบด้วยน้ำเสียงมึนใจสุดขีด ทั้งๆ ที่ตอนนี้อยู่หน้าลายได้ผลิต
น้ำลายออกมามากกว่าสิบแกลลอนนับตั้งแต่เห็น...

"โห~ เป็นไปได้ไงกันเจ้ ก็ช็อกโกแลตนะเป็นของโปรดเจ้เลยนี่นา
ไม่ว่าแพนคลับมิสดาวเรื่องที่ไหนก็รู้ กร้ากๆ..."

"ไฉนน้องบัว พุดมากจริงแกลนี้ไปได้แล้ว รถเมล์มาแล้ว อายชาวบ้าน
จะแย้ --;"

แล้วฉันก็วิ่งขึ้นรถเมล์ที่โผล่มาได้จังหวะพอดิบพอดี โดยมีไฉ้เจ้า
มินวิ่งตามมาด้วยติดๆ...และฉันแอบฆ่าเสียงไปแล้วว่ามันถือกล่องประกาย
วิบวับระยับจับต่อมน้ำลายมาด้วย *O*

10

"นี่ๆ เจ้ ตกลงเจ้ไม่เอาช็อกโกแลตนี้จริงดิ จ้มนินขณะ..."

น้องชายตัวดีเข้าชี้หลังจากหาที่นั่งได้เรียบร้อยแล้ว

"..."

ชมอารมณ์ไว้ก่อน ชมอารมณ์ไว้ก่อน...

"เจ้...จ้มนินกินแล้วนะ~"

แต่ก่อนที่ไฉ้เจ้ามินจะทำลายความเวอร์จิ้นของกล่องช็อกโกแลต
แสนงามของฉัน ฉันก็ชิงดึงมาจากมือของมันก่อน...

"ฝันไปหะยะไฉ้น้องชาย แก่เอาไปกินแค่ก่อนเดี๋ยวก็กินพอแล้ว~"

"โห เจ้ หลอกใช้นี่หว่า!!!"

ไฉ้เจ้ามินน้อยบ่นและบิดตัวไปมา แถมยังครวญครางเหมือนเด็ก
สี่ขวบในร่างเด็ก ม.ต้น

เอาใช่...พี่สาวคนนั้นหลอกใช้แกจริงๆ นั่นแหละ แหมๆๆ พอไฉ้
หมอนั้นทำหล่นไฉ้ฉันก็ดีใจแทบตาย แต่ไม่รู้ว่าจะเก็บขึ้นมายังไง ก็ตัวเอง
เป็นคนดำเขาเองนี่หว่า (แล้วสุดท้ายคุณเธอก็กินเอา แถมยังหลอกใช้น้องชาย
อีกต่างหาก ชั่วร้ายจริงๆ นางเอกเรื่องนี้)

ว่าแต่ทำไมหมู่นี้พวกที่โผล่มาจับถึงให้ช็อกโกแลตกันทุกคนเลยแะ

--;

"ทำไมหมู่นี้มามากช็อกโกแลตกันทุกคนเลยเนี่ย --;"

"โห เจ้...สงสัยอะไรไม่เป็นเรื่อง ก็พวกเด็กๆ แฟนคลับของเจ้เล่น
โพสต์บอกรประวัติเจ้ในเว็บโรงเรียนไว้หมด เกิดวันอะไร ชอบอะไร บางคน
ก็โผล่มาถามข้อมูลของเจ้ถึงห้องมิน บ้าจริงๆ พวกแฟนคลับเจ้ส่วนมาก
ก็มีแต่เด็ก ม.ต้น สาวแท้สาวเทียมทั้งนั้น แต่ไฉ้พวกที่ได้ผลประโยชน์คือ
หนุ่มๆ ที่หมายปองเจ้แล้วแอบดูข่าวไฉ้ ฮ่าๆ"

ไอ้เจ้ามินแกะช็อกโกแลตและหย่อนใส่ปากเคี้ยวเป็นก้อนที่สาม (เมื่อก็ฉันอนุญาตแค่ก้อนเดียวไม่ใช่หอรอฟะ --^)

"โอ๊ย...พอเหอะ ฉันทปวดกบาล =_="

"สงสัยแฟนคลับของเจ้จะชอบของแปลกๆ จำพวกสวดยปากสยงมากกว่า ไม่รู้ชอบกันไปได้อย่างไร คนดีแต่เปลือกนอกแบบเจ้เนี่ย...กร้ากๆ~"

แล้วไอ้เจ้ามินก็หัวเราะปากกว้างจนเห็นหมาประมาณสองฝูงกว่าที่กำลังแคะกินเศษอาหารเข้าที่เหน็บอยู่ตามซอกพื้นและไรฟันแบบไม่เกรงใจใครในรถเมล์สักนิด โอ๊ย...เวรกรรมอะไรของฉันเนี่ยที่ดันมีน้องแบบนี้...

"พี่มูนเนี่ยนะ ปากก็จัด รักเงินยิ่งชีพ รักของกินยิ่งชีพี้ แถมยังเจ้าเล่ห์อีกต่างหาก..."

แล้วบทนำก็จบลงด้วยเสียงร้องลั่นรถเมล์ของน้องชายที่น่ารัก แต่ด้วยเหตุไฉนนั้นขอให้เดากันเอาเอง...

"อ้ากกกกกก...หุมินนนนน!!!"

1

ประวัติส่วนบุคคล

ชื่อ : วิรัชยุพา กริณเดช

ชื่อเล่น : มูน

อายุ : 17 ปี

ครอบครัว : เป็นพี่สาวคนโต มีน้องชายจอมกวนอีกหนึ่งคน

สถานะครอบครัว : หนี้สินมากกว่าเงินเก็บ

การศึกษา : ชั้น ม.5 โรงเรียนเก่าแก่ของชาติที่แสนจะไฮโซนามว่า 'ดาวเรือง'

สถานการณการศึกษา : นักเรียนทุน (ง่ายๆ ก็คือขยันเรียนเพื่อให้ได้ทุนมาเรียนฟรี เพราะเสียดายค่าเทอม)

ตำแหน่งในโรงเรียน : มิสดาวเรืองสองปีซ้อน (จริงๆ ลงประกวด

เพราะหวังเงินรางวัล)

12

ถึงลูกมูนและลูกมินที่น่ารักของพ่อกับแม่
เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ อยู่บ้านกันแค่สองคน พ่อกับแม่คิดถึงลูกๆ
จนสุดหัวใจ ทางนี้ค่อนข้างหนาวทีเดียว พ่อก็เลยพยายามที่จะทำร่างกาย
ให้อบอุ่นเยอะๆ จะได้ไม่เป็นหวัด พ่อไม่รู้จะเขียนอะไรแล้วแฮะ แต่จะ
ส่งจดหมายมาบอกว่าโอนเงินมาให้แล้ว อย่าไปใช้เปลืองน่ะลูก เพราะ
แค่ที่เอาไปจ่ายหนี้ที่นี้พ่อก็กระเป๋เดียวจะตายแล้ว แคนี่ละ

พ่อที่รักของลูกๆ

ปังๆ!!!

"เจ้...ลงมากินข้าวได้แล้ว นี่เจ้จะยื่นคืนมเสริมอิมไปถึงไหนกัน
ยังไงนมเจ้มันก็ไม่เต่งขึ้นมาหรอกน่า!!! อ้าว นั่นเจ้ทำอะไรอะ"

เสียงของไอ้เจ้ามินตัวดีดังมาจากหน้าประตูห้อง หลังจากที่มัน
ได้ทุบประตูห้องซะจนแทบจะแหกคามือ ก่อนจะได้วิสาชะ - มาชมบูชา
เปิดประตูเข้ามาหน้าตาเฉย

"กำลังติดกระดุมเสื้อนักเรียน แล้วยังติดไม่เสร็จด้วย นี่~ ไอ้คุณ
น้องที่รัก...เมื่อกี้แกยังบอกว่าฉันยืนดินมอยู่ แล้วแกก็เปิดประตูเข้ามา
แบบนี้เนี่ยนะ!!! -_-"

"โหยเจ้ ทำอย่างกับมินอยากดูตายละ นมเจ้ก็ไม่ได้ต่างอะไรไปจาก
นมมินหรอกน่า เสียอย่างเดียวนมมินยังไม่แตกพานแค่นั้นเอง กร๊ากๆ"

ไอ้เจ้ามิน น้องชายของฉันไม่รู้รู้สึกอย่างไรที่เห็นพี่สาวกำลังยืนใส่เสื้อ
นักเรียนแบบค้างคา เสื้อชั้นในของฉันยังโผล่อยู่เลย เพราะยังไม่ได้เริ่ม
ติดกระดุมเสื้อสักเม็ด แถมมันยังพูดจาอย่างน่ารักน่าถีบปลางอ้าปาก
หัวเราะกว้างจนเห็นสุนัขในปากของมันที่วิ่งไล่กัดกันไปมา

"เห็นอย่างนี้ฉันก็คัพปึนะไอ้มิน -_-"

"จริงดิเจ้ โห~ เจ๊วัดรวมจากข้างตัวไปด้วยหรือเปล่า"

"หึๆ...ไฉ่้องมินจ๋า~"

"อะไรเจ้..."

"ถ้าฉันฆ่าคนตายเนี่ย...จะติดคุกก็ป็นะ"

"โหยเจ้...ถึงเจ้ติดคุกก็ติดไม่นานหรอกน่า เจ้อายุแค่สิบเจ็ดเอง
ยังไม่เจอศาลผู้ใหญ่อีกหน้อย"

แล้วมันก็ยังคงกวนอวยวะเบื่องล้งที่ประกอบไปด้วยหัวนิ้วของ
ฉันไม่เล็ก ไม่รู้พระเจ้าสร้างมันมาบัญญัติอ่อนหรือว่ามันจงใจทำตัว
บัญญัติอ่อนเองกันแน่

"นั่นสินะ~ งั้นแปลว่าฆ่าได้ โทษไม่หนักไฉ่มัย ๗-๗"

"ก็คงใช่แหละเจ้"

"ไฉ่้องมิน..."

"อะไรอีกล่ะเจ้"

ไฉ่้องมินที่นำสงสารยังคงยืนบั้นหน้าลึงทำตัวเอ่อและเกาหัวหา
เห็บอยู่ตรงหน้า โดยไม่ได้รู้ชะตากรรมที่ตัวเองค่อยๆ จุดชนวนระเบิดเลย
แม้แต่ไฉ่้อง

"ฉันให้เวลาแกสามสิบสามวินาที รีบวิ่งลงไปซะ ไม่งั้นที่สาวคนเดียว
ที่ดูแลแทนพ่อสุดประเสริฐที่ไปทำงานที่จีนกับแม่ที่ขึ้นสวรรค์ไปนาน
แล้วคุณนี่อาจจะต้องติดคุกฆ่าฆ่าผู้เยาว์ตาย แล้วแกก็จะมีคนดูแล!!!"

"โหย...อะไรเนี่ยเจ้ เอาใจเลยเหรอใจ"

"สามสิบสาม...สามสิบสอง...สามสิบเอ็ด..."

"เออๆ ไปแล้วน่า แค่นี้ก็ต้องมาทำเป็นซู่ด้วย"

แล้วไฉ่้องมินก็เดินออกจากห้อง ปล่อยให้ฉันที่ยังติดกระดุมเสื้อ
นักเรียนไม่เสร็จยืนติดกระดุมต่อไป

"เฮ้ย เจ้ ว่าแต่...ถ้าเจ้ฆ่ามันตายไปแล้วเนี่ย เจ้ก็ไม่ต้องห่วงแล้ว
สิว่าใครจะดูแลมันแทนพ่อบังเกิดเกล้า"

ไฉ่้องมินยังไม่วายวิ่งกลับมาพนหน้าออกมาฝากไว้อีกสองสามตัว
ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความโง่หรือความจงใจบื้อของมันกันแน่

สรุปไม่ได้เหมือนกันว่าตกลงมันเข้าใจที่พูดมาหรือเปล่า ว่า
คนที่จะถูกฆ่าตายก็คือตัวมัน --^

"เออสิ...ก็แห้งละ เพราะคนที่ฉันจะฆ่าก็คือแก่นนั้นแหละ --^"

แล้วฉันก็ตกลงใจที่จะเฉลยให้มันหายบื้อซะ

14

"หา? อ้าว ตกลงมันตายหรือเนี่ย!!! บ้าดิ!!!"

แต่มันยังคงดีกรีกระบือได้อย่างดีจนน่าปวดหัว ชักเริ่มไม่เข้าใจนิดๆ
ว่าไอ้มันผ่านขึ้นมาถึงขั้น ม.ต้น ได้ยังไง หรือว่าโรงเรียนสมัยนี้วัดกัน
ที่ความสูงมาตรฐานกันพะเนี่ย (ไอ้เจ้ามินอายุแค่สิบสาม แต่สูงไปแล้ว
ร้อยเจ็ดสิบสี่เซนติเมตร)

"เออ...แก่ได้ตายแน่ ถ้ายังทำตัวเป็นค่างลับสนเกาะอยู่ที่ประตูห้อง
ของฉันอยู่แบบนี้"

"ไอ้~"

แล้วไอ้น้องชายที่รักก็วิ่งหนีออกจากห้องไป แฮ่~ พอจะรู้อ่างหรือ
เปล่าว่าตลอดสองปีที่พ่อทิ้งให้ลูกสาวคนนั้นดูแลน้องชายเพียงลำพังแล้ว
ตัวเองไปอยู่เมืองจีนเนี่ย มันทำให้สติปัญญาของไอ้เจ้ามินไม่เป็นปกติไป
แล้วนะคะเนี่ย...การดูแลน้องชายเพียงลำพังมันเป็นงานที่ลำบากมากมาย
เลยนะคะ

"เจ้!!! ไช้พะไล้ของโปรดเจ้เย็นหมดแล้ว~"

"ว่าไงนะ!!! วันนี้ทำไช้พะไล้จั้นเหร่อ!!!"

ทันทีที่ได้ยินชื่อเมนูโปรด ฉันก็รีบปิดประตูห้องและวิ่งลงไป
ที่โต๊ะกินข้าวที่น้องชายสุดที่รักทำข้าวไช้พะไล้วางไว้เพื่อรอกินด้วยความ
เร็วสูงทันที

"ทำไมไม่บอกแต่แรกล่ะว่าทำไช้พะไล้ ปล่อยให้ฉันยืนบ่นอยู่ได้!!!"

"เออๆ ความผิดของมินอีกแล้ว แฮ่~ ตกลงไม่รู้ว่าพ่อแม่ให้เจ้ดูแล
มินหรือว่าให้มินดูแลเจ้กันแน่...กับข้าวก็มินทำ งานบ้านก็มินทำ มีอย่างเดียว
ที่เจ้ทำคือ...คุมค่าใช้จ่าย --;"

"เออน่า...ก็แก่จะโตไปเป็นอนาคตของชาติ หัดไว้ตั้งแต่เด็ก พอโต
ขึ้นไปแต่งงานจะได้เป็นที่รักของครอบครัวสามีไง"